

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **T. T. N.**, zastoupena Zdeňkem Hrouzkem, advokátem se sídlem Brno, Jana Uhra 13, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2004, č. j. 46 Az 3/2004 - 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22. 12. 2003, č. j. OAM-1400/LE-02-15-2003. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta její žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Rozsudek krajského soudu vycházel ze skutečnosti, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a na základě dostatečně zjištěného skutečného stavu věci a bylo přesvědčivě odůvodněno.

Stěžovatelka proti tomu v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Na úvod kasační stížnosti se stěžovatelka věnuje úvaze nad prospěšností ekonomické migrace na poli kulturním a hospodářském, která však jde ruku v ruce s jejími negativní stránkami, zejména s růstem kriminality. Svou úvahu pak uzavírá zmínkou o mezinárodních i vnitrostátních pramenech uprchlického práva a rovněž požadavkem, aby každá žádost o udělení azylu byla posuzována jednotlivě. Pokud jde o uplatněné důvody, pouze uvádí, že rozhodnutí krajského soudu je nesprávné, neboť skutková podstata z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu a přesto všechno je krajský soud pro tuto vytýkanou vadu nezrušil. Stěžovatelka nezpochybňuje, že ekonomické důvody hrály určitou a nikoli bezvýznamnou roli při jejím odchodu, avšak nebyly to důvody jediné. Poukazuje přitom na obecné informace o situaci v zemi původu. Vzhledem k uvedenému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; současně žádá o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané kasační stížnosti uvedl, že považuje napadený rozsudek krajského soudu i svoje rozhodnutí za vydaná v souladu se zákonem a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozhodnutí krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., konkrétně však pouze namítá, že skutková podstata z níž právní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu a krajský soud jeho rozhodnutí pro tuto vytýkanou vadu nezrušil. Fakticky tak namítá pouze důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

K tomu ze správního spisu vyplynulo, že dne 18. 12. 2003 stěžovatelka podala žádost o udělení azylu, kde uvedla, že ve Vietnamu žila s babičkou, která však zemřela a život stěžovatelky je tam teď těžký. Rozhodla se proto odjet do některé evropské země za prací.

V pohovoru k důvodům své žádosti stěžovatelka zopakovala, že přijela do Evropy za prací a že Vietnam opustila z ekonomických důvodů. Přišla tam totiž o práci a novou se jí nepodařilo sehnat. Stěžovatelka rovněž uvedla, že jiné než ekonomické problémy ve Vietnamu neměla. Žalovaný pak zamítl její žádost jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.

Co se týče řízení před správním orgánem, je povinností správního orgánu respektovat základní pravidla řízení, vyplývající z § 3 správního řádu vyjadřující v obecné formě hlavní zásady správního řízení, rozvedené a konkretizované v dalších zákonných ustanoveních. V řízení o azylu je rozhodující pro posouzení naplnění zákonných podmínek, ale i pro rozsah dokazování, uvedení důvodů žadatelem v žádosti, při pohovoru, nebo v jiných podáních učiněných do vydání rozhodnutí. Je to žadatel, který se domáhá udělení azylu, který tvrdí určité skutečnosti, na jejichž základě by mu mělo být vyhověno. Správní orgán není povinen seznamovat žadatele o azyl s důvody, pro které by mohlo být jeho žádosti vyhověno. V dané věci stěžovatelka žádné konkrétní pochybení správního orgánu neuvedla a ani Nejvyšší správní soud neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, naopak dle názoru soudu žalovaný řádně dostatečně zjistil stav věci a postupoval v souladu se zákonem, když žádost o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Citované ustanovení zákona o azylu totiž umožňuje žalovanému zamítnout žádost jako zjevně nedůvodnou, jestliže žadatel uvádí pouze ekonomické důvody. Jak vyplynulo ze správního spisu, stěžovatelka během celého správního řízení opakovaně uváděla, že z Vietnamu odešla jen z ekonomických důvodů a žádné jiné problémy tam neměla. Tyto informace poskytnuté stěžovatelkou byly pro žalovaného dostatečné pro zamítnutí žádosti podle § 16 zákona o azylu. Žádné obecné informace o situaci v zemi původu, na které poukazuje stěžovatelka v kasační stížnosti, by uvedené hodnocení žalovaného nijak nezměnily, neboť pokud stěžovatelka uvádí ve správním řízení pouze ekonomické důvody, žalovaný její žádost bez dalšího zamítne, aniž by zjišťoval, zda jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Zcela nerozhodné jsou pak úvahy o vlivu migrace na poměry v zemi. Nelze tak přisvědčit stěžovatelce, že by krajský soud pochybil, když k její námitce rozhodnutí žalovaného nezrušil; důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tak neobstojí.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2005

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu